

Dijous 2 -2-2012

ESQUIZOFRÈNIA PURA. Continuació

La intel·ligència s'aguditzava, l'intel·lecte es recreava, anava més enllà de l'acostumat fins ara, hi havia morbo, curiositat, emoció, risc, perill, desconeixença.

Davant d'aquest desconcert aparegué una realitat deformatada, creïble, desquiciant, que em condicionava el dia a dia, el quefer diari.

Aquest estat es convertí en uns sis mesos en un pensament que autodestruïa la meva persona i impossibilitava les meves accions, des de que em llevava fins que m'adormia.

Per exemple, el simple fet d'escalfar la llet pel matí, o, en acabar el dia, posar-me al llit, era desquiciant, ¿per què? doncs perquè, en el cas d'escalfar la llet, posava més llet del compte fins a vessar, o es cremava i s'enganxava en el recipient, o posava molt sucre en el vas, o poc cafè soluble, o etc..., etc..., etc...

Desapareixia la normalitat, la naturalitat; anava embogint, vaig perdre el Nord.

6:49 pm Dimecres 8-2-2012

Vaig passar de dur una vida tranquil·la, amb vivències i experiències agafades de la mà del pensament, i així tan feliç, a una vida on el fet d'afrontar la realitat amb el pensament-raó-consciència trencat, espatllat, malmès, duia i conduïa a una manera de fer, consegüentment, també, trencada, espatllada, malmesa.

“Errant en el pensament, errant en l'acció, en l'acte.”

Dijous 9-2-2012

Havia brotat, vaig trencar amb la realitat.

S'obria un camí de la raó al misticisme.

Ara exposaré un deliri místic exquisit i esquizoide.

Tot començà una tarda després de la migdiada, em vaig despertar, i del llit estant vaig observar amb atenció un quadre de tela brodat amb flors, que alegrava la paret, obra de la meva difunta àvia. El quadre em va servir per endinsar-me i aprofundir en el record d'ella i del meu difunt avi, mort recentment.

Així que em fixava en el quadre, amb un marc de fusta daurat, em naixien records, com per exemple les robes que duien, com preparaven i cuinaven el menjar, com brodava la tela l'àvia asseguda en el sofà, com anàvem a prendre amb l'avi cafè i *cognac* tot pagat, record de paraules, històries i expressions que mai més tornaran, car les seves veus s'han apagat.

Aquest quadre d'alt valor sentimental, passà a convertir-se en una eina per entrar en contacte amb el món dels morts, un amulet, que serveix per obrir una porta al món dels esperits; un món on hi resideixen les ànimes dels familiars difunts més propers, dels avantpassats més llunyans, "ens" que poden entrar en contacte i ajudar-te, i una infinitud d'ànimes, tantes com vides passades, que es poden manifestar per fer la guitza o acompanyar-te en el curs de la vida terrenal finita, i, o, per preparar-te per deixar el cos i ascendir l'ànima allà on li correspon.

En aquest món dels morts, també hi conviuen ànimes errants que demanen ajuda, demanen compassió, imploren una oportunitat més per poder deixar de pertànyer al regne de l'infern i respirar en pau, en el regne del cel, ànimes que agonitzen per ser acollides en conjunts, associacions d'esperits que vetllen per un bé universal.

Davant d'aquesta situació i aquest coneixement vàlid o no, m'atreveixo a extreure una norma: "Tracta els morts com vius, i els vius com morts."

És a dir, recordar els morts significa mantenir la flama de la vida més rogent, més viva, una espurna més per situar-nos i saber d'on venim, com ens ha influenciat l'experiència amb els difunts en vida, més motius per seguir estimant-los i continuar endavant amb força fent força per anar endavant, més motius...

Tractar els vius com morts significa, ve a dir, que cal estimular individus vius, que sovint estan desconnectats, com morts.

Dijous 16-2-2012

Val a dir que hi ha varietat d'estats de consciència, i que hi ha individus amb més activitat mental que d'altres, amb més capacitat racional que d'altres, alguns jeuen a la palla i carburen a més baix rendiment i no acostumen a anar més enllà si no és que els toca viure una experiència dura, crua, com per exemple la mort d'algú proper, que el commogui i el faci pensar, l'activi.

En el món dels vius, paral·lelament, pesa el temps, passa el temps, la vida és un passatemps, on la gana de menjar apareix amb força juntament amb un estat d'excitació, que demana menjar per poder-se calmar.

Després, tot raonant farem servir la cultura per diluir els mals pensaments que impossibiliten sorprendre't, aprendre, gaudir, indagar en un mateix, jugar amb l'ambient, prevenir la demència, l'Alzheimer, etc...

Val a dir, místicament parlant, que els morts tenen l'experiència i els vius han d'aprendre, sortir de la desconexença.

Els morts tenen respostes i els vius tenen preguntes.

Tècnicament és així, així m'ho figuro en el dia d' avui, Divendres 17 de Febrer del 2012.

Dilluns 20-2-2012

Més misticisme !

Bé, vaig a tractar un altre element eteri: l'ombra.

L'ombra és l'espai on no hi ha llum.

L'ombra té vida, cos i esperit, podem augurar que és un ésser complex i animat, amb raó de ser.

Aquest ésser t'acompanya a tot arreu, tota la vida, com fan els gossos, i, no és aconsellable desafiar-la, o riure's d' ella, car es pot convertir en l'enemic número ú i mossegar-te.

L'ombra en si és inofensiva però depèn del significat que l' otorguis.

Pocs tipus de persones, com per exemple un xaman, un escriptor, un paranoic, creuen en ella i la possibilitat de manifestació, estar en contacte amb aquesta força que pot servir per anar més enllà i suggerir-te que pots entrar en amistat amb una font de coneixement, font de coneixement que serveix de guia, de coixí amb qui compartir creences, vivències, un ajut per recórrer nous camins, un ajut per corregir qualsevol tipus d'errada que impedeixi el gaudir, la llibertat, la neutralitat, la naturalitat, ser més persona, més humà.

És una eina de ferro amb la qual es pot trencar el gel, vèncer la por davant les adversitats físiques o psíquiques, superació.

Dimarts 21-2-2012

És de la categoria dels Déus.

Imaginem-la doncs com figures humanes, formes opaques, formes que no deixen passar la llum, formes fosques amb mobilitat, com les ombres xineses.

Per a mi l'ombra va ser un ésser animat, no estimat, perquè en la seva concepció va ser creat com un ésser que pren vida per estar al teu estat i buscar brega, car molesta veure siluetes fosques, i, quan no estàs acostumat, fa pensar que es rebel·la vers a tu.

Si ho hagués sabut, que l'ombra i les seves manifestacions són per sempre, hauria avortat en el primer període de gestació, quan apareixen les primeres formes, amb "píndoles per el dia després", fàrmacs.

Ho vaig passar molt malament perquè em molestava amb un procés continu i em va cansar, em va guanyar el pols, fins acabar KO. No tolerava la seva presència i em feia anar malament, tenia connotacions negatives; fins que, amb el pas del temps, pensar en ella va resultar ser un simple pensament innocu i inofensiu.

El principal error va ésser imaginar, creure, que les formes, les al·lucinacions visuals, eren un càstig d'aquest ésser poderosíssim, que inflava i augmentava el seu poder tan i més segons jo li volgués atorgar, augmentava també sense poder fer-hi res.

Davant l'allau de misticisme, l'atac de pensaments em doblegava i em deteriorava.

Quedava un recurs encara per conservar la pau.

Fart de pensaments autodestructius, pensaments que fan mal, encara restava l'opció següent per desconnectar: tancar-me en la meua bombolla, no pensar en res, no fer cas dels comentaris exteriors, no posar fil a l'agulla, sense ordre ni concert, no forjar cap camí, i, em vaig posar a disminuir, em vaig encendre una cigarreta i així cremant tabac, tot fluïa,

excepte el jo que estava aturat, esmaperdut, un jo en estat latent, un jo que estava disminuït, havia caigut en un forat, passant a ser el tap d'una bassa, un tap de bassa tan petit com les funcions intel·lectuals, com la producció d'impulsos provinents de l'activitat psíquica, semblant a zero. La reconstrucció del terreny malmès pel pas d'un misticisme trenca-raons, és molt difícil.

Jo estic lluitant per superar-lo, estic posant tot de la meua part igual que els especialistes, presentant eines per frenar el malestar, fabricant eines, inventant-les per posar fi o alleugerar el pes del malestar.

La medicació és la primera pedra a posar, on en aquesta cimentació construir-hi al damunt, un lloc que servirà per allotjar el coneixement, la consciència que ens acompanyarà el quefer diari, el transcurs de la vida, permetent resoldre les situacions amb encert.

Un mode de sortir de la disminució és deixar de costat si es pot la contemplació, que és molt si s'aconsegueix, i passar a la creació, que no és poc.

Objectiu: viure gaudint en un equilibri emocional.

Un comentari : “La locura no existe, sólo son personas que sueñan despiertas”.

VÍCTOR

09 – 02 - 2012

VIVENCIAS

Empecé una crisis existencial silenciosa,
y no acabé llorando,
bajé las escaleras, arranqué en sollozos, ni me escuchaba,
habían lágrimas y no acabé rodando,
no había probado el vino rosado.

Escuché, oí mi pensamiento al rojo vivo, era mi ser,
no había nadie a mi lado,
me sosegué con el tiempo, pasó el llanto,
en el tiempo, se quedó marcada con gusto esta exitosa experiencia,
me sentí desahogado.

EL CURSO

Creo que conozco una parte de mi ser que me acompaña,
pongamos una similitud:
hay una raíz de la planta del ser que penetra en la tierra, ahonda en
ella,
extrae agua, sales minerales, empuja el embrión, crece y se abre paso al
exterior,
la planta ve la luz del sol brillante, resplandeciente, sigue su curso, todo
sigue,
nada ha terminado, la planta ha germinado;
mi ser a la par que la planta ha crecido, se ha desarrollado, se vale de si
mismo y
de los recursos propios innatos.
Suficiente para prosperar.

Recuerda:

Lucha, prospera y sienta cabeza,
Lucha, prospera y levanta cabeza.

Este es el modo de ser que me acompaña: la fuerza.

VÍCTOR